

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **N. B.**, narozená dne x. x. x
státní příslušností x
zastoupená JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x č. j. x

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne x č. j. x se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského

ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne x č. j. x. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanovil v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se stanovila doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že je napadané rozhodnutí nezákonné z důvodu uplatnění zcela nedůvodné právní kvalifikace dle § 119 odst. 1 písm. a) zákona, neboť lze obtížně tvrdit, že je ve vztahu do budoucna dáno důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla svým budoucím pobytem ohrožovat veřejný pořádek, resp. veřejné zdraví, a to šířením nakažlivé nemoci, kterou s ohledem na provedený test na COVID-19 netrpí. Dle žalobkyně by předmětnou právní kvalifikaci bylo možné uplatňovat v situaci, pokud by správní orgán v úvodu řízení žalobkyni netestoval na virovou nákazu, avšak pokud nejprve provedl test, ze kterého vyplynulo, že je žalobkyně zcela zdravá, tak je obava z narušování veřejného zdraví čistou hypotetickou fabulací, pročez aplikace § 119 odst. 1 písm. a) zákona postrádá racionální základ. Právní úprava obsahuje řadu skutkových podstat protiprávního jednání, které zákonodárce považuje za společensky závažné, pročez na ně dopadá hrozba uložení správního vyhoštění. Každá ze skutkových podstat pak upravuje ochranu zákonem chráněného zájmu, přičemž z provedeného dokazování vyplynulo, že se žalobkyně provinila tím, že se dopustila prostého neoprávněného pobytu, na což pamatuje § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona, který však takovéto jednání sankcionuje diametrálně mírnější sazbou, než jaká byla nelogicky uplatněna vůči žalobkyni. Nepřílehavost postupu správního orgánu pak zachycuje i skutečnost, že ačkoliv byla žalobkyně ohrožena sazbou správního vyhoštění do 10 let, tak jí bylo uloženo vyhoštění v jedné desetině sazby, pročez společenská nebezpečnost deklarovaného protiprávního jednání (alespoň tak jak ji upravuje zákon) příliš nekoresponduje s finální sankcí, resp. opatřením. Žalobkyně tedy byla přesvědčena, že měla být řešena pro prostý nelegální pobyt, a nikoliv coby zvlášť závažná hrozba pro místní veřejný pořádek, s odkazem na možnost šíření viru, který u ní detekován nebyl. Možné obavy ze šíření virové nákazy rozptýlil sám správní orgán, a to hned z úvodu řízení, kdy na vlastní náklady provedl žalobkyni test na nákazu COVID-19, a to s negativním výsledkem, přičemž pravděpodobnost, že by žalobkyně mohla šířit nákazu, kterou netrpí, je u ní paradoxně nižší, než u jejího právního zástupce, který takto testován nebyl. Jedinou protiprávností jednání žalobkyně tak zůstává neoprávněný vstup na území ČR, tj. prosté naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobkyně. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 12. 1. 2021 žalobkyně setrvala na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Žalovaný se z jednání omluvil.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam ze dne 26. 8. 2020 č. j. KRPA-221939-1/ČJ-2020-000022, podkladové materiály ze dne 26. 8. 2020 č. j. KRPA-221939-4/ČJ-2020-000022, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27. 8. 2020 č. j. KRPA-221939-12/ČJ-2020-000022-SV, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 4. 9. 2020 č. j. KRPA-221939-19/ČJ-2020-000022-SV, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 9. 2020 č. j. KRPA-221939-21/ČJ-2020-000022-ZSV, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 6. 11. 2020 č. j. CPR-31154-2/ČJ-2020-930310-V241.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 26. 08. 2020 v době od 06:45 hod. do 7:00 hod. byla provedena dle § 167 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, policejní akce PAVLAČ. Policejní akce byla provedena Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE“) na ulici Vrchlického 20, Praha 5. V rámci policejní akce byla kontrolována cizinka, která po výzvě k prokázání totožnosti dle ust. § 63 odst. 2 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., předložila cestovní doklad UKR č.: x, ve kterém měla vylepeno poslední platné schengenské vízum Polska D/Mult č. x, cel. x. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že má žalobkyně otisknuté vstupní razítko (H) do schengenského prostoru ze dne 22. 2. 2020. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně vypověděla, že přicestovala na území České republiky dne 24. 8. 2020, tedy v době, kdy je toto v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky, které upravuje podmínky vstupu na území, a nesplnila žádnou podmínku ze stanovených výjimek, vzniklo podezření, že žalobkyně pobývá na území České republiky v rozporu s tímto opatřením. Proto hlídka policie dne 26. 8. 2020 v 6:45 hod. žalobkyni zajistila a omezila ji na osobní svobodě. Na OPKPE Praha byla provedena lustrace v evidencích Policie ČR, a to CIS, Bedrunka, Afis, kdy shoda nebyla nenalezena. Na základě zjištěných skutečností bylo dne 27. 8. 2020 s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců.
8. Při pohovoru o výsledku účastníka správního řízení ze dne 4. 9. 2020 žalobkyně sdělila své osobní údaje, dále pak, že z Ukrajiny naposledy vycestovala dne 22. 2. 2020 do Maďarska, Slovenska, Polska, kde do dne 23. 8. 2020 vykonávala zemědělské práce a následně dne 24. 8. 2020 přicestovala do České republiky za přítelem. Žalobkyně svůj pobyt v České republice nikde nehlásila a ani nedisponovala testem na COVID-19. Nebyla obeznámena s opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 20. 8. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-23MIN/KAN, které bylo usnesením vlády vzato na vědomí. Sdělila, že nemá potvrzení o absolvování testu na COVID-19 ani neohlásila svůj vstup na území příslušné hygienické stanici. V České republice nepracovala, peníze vydělala v Polsku. Na Ukrajině bydlela v rodinném domě, který je v jejím vlastnictví. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nemá vyživovací povinnost vůči občanu České republiky ani zde nemá žádné ekonomické závazky, kulturní a sociální vazby. V době pohovoru měla dostatečné úspory k pobytu a k vycestování z území České republiky. V případě návratu na Ukrajinu jí nehrozí nebezpečí a žádná překážka jí v takovém návratu nebrání.

9. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne x č. j. x bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.
10. Žalobkyně se proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolala, žalobou napadeným rozhodnutím ze dne x č. j. x žalovaný toto odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
13. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Městský soud v Praze přisvědčuje námitce žalobkyně, že v jejím případě neexistuje důvodné nebezpečí, že by mohla při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 20. 8. 2020, č. j. MZDR-20599/2020-23MIN/KAN byl s účinností ode dne 24. srpna 2020 zakázán vstup na území České republiky pro všechny cizince, s výslovně uvedenými výjimkami. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobkyně tento zákaz porušila. Dle názoru žalobkyně to však nezakládá důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území [České republiky] přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
16. Výkladem pojmu *veřejný pořádek*, respektive *narušení veřejného pořádku závažným způsobem*, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 3 As 4/2010 - 151, a to v kontextu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který umožňuje uložit správní vyhoštění občanu Evropské unie či jeho rodinnému příslušníku v případě, že *závažným způsobem narušuje veřejný pořádek*. Žalobkyně není občanem Evropské unie ani jeho rodinným příslušníkem, a proto se na ni nevztahuje směrnice 2004/38/ES. Výklad pojmu *veřejný pořádek* předestřený v citovaném usnesení rozšířeného

senátu však Nejvyšší správní soud standardně používá i při rozhodování ve věcech správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky ze dne 31. května 2012 č. j. 5 As 70/2010 – 109 či ze dne 7. listopadu 2019 č. j. 1 Azs 338/2019 – 45).

17. Rozšířený senát v usnesení č. j. 3 As 4/2010 – 151 konstatoval, že narušením veřejného pořádku je jednání cizince, které je *skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti*. Takovým ohrožením není samotný nelegální vstup či pobyt na území České republiky či účelové uzavření manželství, na druhou stranu však závažnost jednání cizince nemusí naplňovat skutkovou podstatu trestného činu. Vždy je třeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.
18. Právní úprava správního vyhoštění v zákoně o pobytu cizinců je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návrátová směrnice“). I tato směrnice na několika místech obsahuje pojem *veřejný pořádek*, respektive *hrozba pro veřejný pořádek* (srov. čl. 6 odst. 2, čl. 7 odst. 4 a čl. 11 odst. 2 a 3). Nejvyšší správní soud vykládá tento pojem shodně jako Soudní dvůr Evropské unie – ten opakovaně judikoval, že tento pojem *předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení zákona, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti*, přičemž tento závěr se musí opírat o individuální posouzení případu, nelze vycházet jen z obecné praxe či jakékoli domněnky (rozsudek ze dne 11. června 2015 ve věci C-554/13 *Zh. a O.*, body 50 a 60, shodně srov. rozsudek ze dne července 2020 ve věci C-18/19 *WM*, bod 43).
19. Nejvyšší správní soud rovněž ve svém rozsudku ze dne 16. 12. 2020 č. j. 6 Azs 333/2020-32 upozornil, že účelem § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je především ochrana veřejného pořádku do budoucna (jde v první řadě o opatření, nikoli o trestání za jednání v minulosti). Toto ustanovení umožňuje správní vyhoštění cizince, který *by mohl narušit veřejný pořádek* – nikoli cizince, který veřejný pořádek *narušil* [jak stanoví § 75 odst. 2 písm. e) a f) ve vztahu k důvodům pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. dubna 2013 č. j. 5 As 73/2011 – 146, č. 2882/2013 Sb. NSS, ve vztahu k § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, či rozsudek ze dne 19. listopadu 2020 č. j. 6 Azs 181/2020-42 ve vztahu k čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty].
20. Na základě uvedených východisek nemohou závěry žalovaného obstát. Jediný prohřešek žalobkyně spočívá v tom, že vstoupila na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Toto jednání ani samo o sobě nelze kvalifikovat jako *skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti* a rozhodně nesvědčí o tom, že by žalobkyně představovala takové ohrožení v budoucnu. Lze souhlasit s tím, že v okamžiku vstupu na území České republiky představovala žalobkyně jisté riziko pro veřejné zdraví. V době rozhodování žalovaného však již nebyla o nic rizikovější než kdokoli jiný, kdo ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví neporušil.
21. Nejvyšší správní soud v minulosti shledal důvod pro správní vyhoštění s ohledem na veřejný pořádek například v situaci, kdy se cizinec opakovaně prokazoval podvodně

získaným

cestovním dokladem vydaným členským státem Evropské unie na jiné jméno (výše citovaný

rozsudek č. j. 1 Azs 338/2019 - 45), či v případě cizince, který u sebe přechovával metamfetamin,

řídil auto pod jeho vlivem a spáchal několik trestných činů (rozsudek ze dne 12. ledna 2017 č. j. 5 Azs 209/2016 - 27). Případ žalobkyně, vyznačující se pouhým vstupem na území České

republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, nelze s těmito situacemi

co do závažnosti srovnávat.

22. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 6 Azs 333/2020 – 30 ze dne 16. 12. 2020 a č. j. 1 Azs 431/2020 – 24 ze dne 22. 12. 2020 podpůrně lze odkázat na rozsudky ze dne 21. října 2020 č. j. 9 As 166/2020 – 27 a ze dne 29. října 2020 č. j. 9 Azs 165/2020 - 27, v nichž Nejvyšší správní soud v kontextu posuzování zajištění cizinců podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (tedy zajištění odůvodněné pokračování tím, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek) odmítl názor tehdejšího žalovaného, že by samotný volný pohyb cizince, který vstoupil na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, sám o sobě představoval „bezprecedentní“ hrozbu pro veřejný pořádek.
23. Městský soud v Praze podotýká, že veřejné zdraví chrání zákon o pobytu cizinců prostřednictvím § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3, který umožňuje uložit správní vyhoštění cizinci, který by *mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavléčením infekčního onemocnění*. Toto ustanovení však lze použít pouze v případě, že cizinec nemocí, kvůli níž bylo vydáno ochranné opatření podle § 68 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, skutečně trpí. A i v takovém případě lze se správním vyhoštěním spojit zákaz vstupu na území členských států Evropské unie nejdéle na tři roky. Bylo by nelogické, aby bylo možné případy, kdy cizinec veřejné zdraví neohrožuje, protože infekčním onemocněním netrpí, postihovat prostřednictvím přísnějšího § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců chránícího veřejný pořádek, umožňujícího zakázat vstup na území členských států Evropské unie až na deset let.
24. Soud tak uzavírá, že z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí proto, že žalobkyni nelze považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, a proto jí nelze uložit správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. [ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšné žalobkyni přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na ústním jednání před soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 900 Kč jako paušální

náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH, soud tak dle § 57 odst. 2 s. ř. s. žalobkyni dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 2 142 Kč. Náhrada nákladů řízení tedy celkem činí částku ve výši 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. ledna 2021

JUDr. Marcela Roušková, v.r.
samosoudkyně